

τὴν ἄνω παρατεθεῖσαν διήγησιν περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν πρέσβεων, φερόμεθα ἀναγκάτως εἰς τὴν χρονολογίαν 1430, διότι τότε μόνον, ἀμέσως μετὰ τὴν ἔλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης, εὐρίσκετο ὁ Μουράτ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ταύτης, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον οὐ μακρὸν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀδριανούπολιν.

Παραλαβόντες δ' ὅπως δὴ ποτε οἱ Τούρκοι τὰ Ἰωάννινα ἐγκαθίδρυσαν δεκαοκτὼ φρουροὺς ἐν τῷ φρουρίῳ, οἱ δὲ λοιποὶ Τούρκοι κατόκησαν κατὰ τὴν συνθήκην ἔξω τῆς πόλεως ἐν θέσει κληθείσῃ Τουρκοπάλουκον. Ἐζήτησαν δὲ νὰ λάβωσι, κατὰ τὴν χρονογράφον, καὶ γυναῖκας ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν χριστιανῶν ἀρνούμενων δ' ἐκείνων κατώρθωσαν τὸ πρᾶγμα διὰ βίας, ὡς ἀκριβῶς διηγεῖται τὰ πράγματα τὸ χρονικόν.

Ἀλλὰ τὰ προνόμια τῆς πόλεως οὐχ ἥττον διετηρήθησαν ἐπὶ χρόνον μακρὸν, οἱ δὲ Ἰωαννῖται ἔζων μετὰ τῶν Τούρκων ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ. Ἐχαιρον δὲ, ἀνοικοῦντες εἰς τὸ φρούριον τῆς πόλεως, ἔχοντες τὴν ἐπιστασίαν τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου, εἰσπράττοντες αὐτοὶ οὗτοι τὰς βασιλικὰς προσόδους τῆς χώρας ἐκείνης καὶ νεμόμενοι ἀκωλύτως τὰ δέκατα τῆς ἐπικαρπίας τῶν γαιῶν, ἐφ' ὧν ἕκαστος κατεῖχε τιμαριωτικὰ δίκαια, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς αὐτονομίας τὰ ἐνέμοντο οἱ πρόγονοί των¹.

Ἀλλ' ἡ ἐπιεικὴς εἰρηνικὴ ἐκείνη συμβίωσις τῶν Ἰωαννιτῶν μετὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν διεσπάρθη βιαίως, ὅτε οἱ κάτοικοι τῶν Ἰωαννίνων, πειθόμενοι εἰς τὰς φιλοπάτριδας εἰσγηγήσεις Διονυσίου τοῦ ἐπικληθέντος Σκυλλοσόφου, ἐπανεστήσαν τῷ 1612 ἐπὶ τοῦ σουλτάνου Ἀχμέτου τοῦ Α' κατὰ τῶν Τούρκων. Τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης παρέβλαψεν οὐσιωδῶς τοὺς Ἰωαννίτας, στερηθέντας τῶν προνομίων αὐτῶν, καὶ ἐδύθισε τοὺς ἠπειρώτας εἰς λαβύρινθον δουλείας ὁσημέραι πονηροτέρας, ἕως ἐπέλθῃ τὸ ἤδη ὑπαυγάζον ποθητὸν πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Τὴν 21 Ἰανουαρίου συνήλθον ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου οἱ ἑταῖροι τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας εἰς πρώτην ἐτησίαν συνέλευσιν ὡς ἔθος. Μετὰ βραχεῖαν προσλαλίαν τοῦ προέδρου κ. Φιλίππου Ἰωάννου ὁ γραμματεὺς τῆς Ἑταιρίας κ. Στέφανος Α. Κουμανούδης ἀνέγνω ἐκτεταμένην ἐκθεσιν περὶ τῶν ἔργων τῆς Ἑταιρίας κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ἔργα τοιαῦτα τὰ μᾶλλον ἄξια λόγου ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις μὲν ἢ ἐξακολουθήσεις ἐπὶ τινὰ χρόνον τῆς μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων, ἰδίως δὲ πρὸς νότον καὶ ἀνα-

¹ Ἀραβαντινοῦ, χρονογρ. τόμ. Α'. σ. 220.

τολάς τοῦ Θεάτρου τοῦ Διονύσου ἀνασκαφῆς καὶ ἡ σπουδαία ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Λυσάνδρου Κκυταντζόγλου ἐπισκευὴ τῆς βορειοδυτικῆς ὑπὸ τὴν Πινακοθήκην γωνίας τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον διὰ παλαιῶν πωρίνων λίθων, τηρηθεισῶν τῆς τε γραμμῆς καὶ τῆς κλίσεως τοῦ ἀρχαίου τοίχου, ὡς δεικνύουσιν οἱ ἐπὶ τόπου ὅπου ἦτο δυνατόν ἀμετακίνητοι καὶ ἄθικτοι μέιναντες ἀρχαῖοι λίθοι· ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνασκαφὴ ἐν Μυκῆναις καὶ ἰδίως ἐν τῷ τοῦ Ἀτρέως τάφῳ ἢ θησαυρῷ πολλὰ νέα εἰς φῶς παραγαγούσα, ἀνασκαφὴ μεγάλου παναρχαίου τάφου ἐν τῷ Ἡραίῳ, ἀρχὴ ἀνασκαφῆς τῶν παναρχαίων ἐν σπηλαίοις τάφων τῆς Ναυπλίας, ἀνακρίσεις τελείας τῆς ἀπὸ τοῦ 1870 κεχωσμένης Κασταλίας ἐν Δέλφοις καὶ ἄλλα τινά.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ταμίου κ. Π. Γιαννοπούλου καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐλεγκτῶν, ἡ συνέλευσις λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ κυρίου γραμματέως συνέστησεν ἰδιαζόντως τῷ συμβουλίῳ ἵνα συνεννοούμενον μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργείου προκαταβάλλῃ αὐτῷ χρήματα ἐκ τῆς εἰς 350,000 δραχμῶν ἀναβαινούσης περιουσίας τῆς Ἑταιρίας καὶ πρὸς ἀνέγερσιν ταχίστην ἐτέρας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου πτέρυγος ἀναγκαιοτάτης πρὸς ἔκθεσιν τῶν τε ἐνταῦθα μεγάλων συλλογῶν τῆς Ἑταιρίας καὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιοτήτων, καὶ πρὸς ταχεῖαν περάτωσιν τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευσίνος καὶ τοῦ ἱεροῦ χώρου τῶν Δελφῶν οἰκιῶν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ Γραμμάτων τὴν γενομένην τῇ 6 Δεκεμβρίου 1878 ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ προέδρου κ. Λαβουαζι ἀνεκοινώθησαν αἱ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος γενόμεναι ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς ἐργασίαι. Τούτων περίληψιν παρατιθέμεθα ἐνταῦθα.

Ἐπτά μαθητὰς εἶχεν ἡ Γαλλικὴ σχολὴ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἓνα μὲν τριτοετῇ τὸν κ. Ὁμόλ (Homolle), ὃς παρετάθη ὁ χρόνος τῆς διαμονῆς, δύο δευτεροετῆς τοὺς κκ. Μαρτὰ καὶ Γिरὰρδ (Martha, Girard) καὶ τρεῖς πρωτοετῆς τοὺς κκ. Βωδουέν, Ὡσσουλιέ καὶ Ποττιέ (Beaudouin, Haussonnier, Potier). Κατηργήθη δὲ συγχρόνως τὸ ἔμμετρον τοῦ νὰ διαμένωσιν οἱ μαθηταὶ τῆς γαλλικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν Ῥώμῃ.

Ὁ κ. Ὁμόλ ἐξηκολούθησε τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ ἐν Δήλῳ, ἀπεκάρθηεν ἐντελῶς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς καὶ τὸν παρακείμενον ναὸν τὸν εἰς τὴν Ἀρτέμιδα ἀποδιδόμενον. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἀνεκάλυψε διάφορα γλυπτικὰ τεμάχια καὶ πλεον τῶν ἐκατὸν ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς μία περιέχουσα τοὺς ἀπολογισμοὺς τῶν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀρισμένων ἀρχόντων. Ὁ κ. Ὁμόλ κατέλιπε τὴν σχολὴν μεταβὰς εἰς Γαλλίαν μετὰ τετραετῇ ἐν Ἀθῆναις εὐδύκιμον διαμονήν.

Ὁ κ. Μαρτὰ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν ὀγδοήκοντα ἀνεκδότους ἐπιγραφὰς ἐκ Σπάρτης, Ἀχαΐας καὶ Ἀργολίδος. Πλὴν τούτων δ' ἀπέστειλε καὶ δύο κεφάλαια συγγράμματος περὶ τῆς τοπογραφίας τῶν μερῶν τῆς Πελοποννήσου ἃτινα ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἀρχὴν μεγάλου ὑπομνήματος περὶ τῶν Ἀθηναίων ἱερῶν.

Ὁ κ. Γιρὰρδ ἀντέγραψε καὶ ἀπέστειλε ἐξήκοντα ἐπτὰ ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους ἐξ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας. Συνέταξε δὲ καὶ δύο ὑπομνήματα περὶ τῆς Ὀπουντίας Λοκρίδος καὶ τῶν βορείων Σποράδων. Εὐχάριστον ἰδίως ἐμποιεῖ αἰσθησιν, ὥς λέγει ὁ κ. Λαβουλαί, ἡ ἐπίσκεψις τῆς Σκύρου τῆς νήσου τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Διὸς νήσου. Ἡ ἀρχαιότης ἀφῆκεν εἰς τὴν μυθολογικὴν ταύτην νήσον ὀλίγα ἔχνη, βυζαντιακὰ ὅμως μνημεῖα πολλὰ ποιοῦσι εὐκόλῳ τὴν σπουδὴν τῆς χριστιανικῆς ἐν αὐτῇ τέχνης κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας.

Ὁ κ. Βωδουέν, καταγινόμενος κυρίως περὶ τὴν σπουδὴν τῆς νεοελληνικῆς, ὑπέβαλε σχέδιον γραμματικῆς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης. Ὁ κ. Βωδουέν πρὸς τοῦτο διέμεινεν ἔτος ὅλον ἐν Βενετίᾳ, ἐνθα ἐν τοῖς πλουσίοις ἀρχείοις καὶ ταῖς βιβλιοθήκαις περισυνήγαγε πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ κ. Ὠσσουλιέ ἀπέστειλε κατ'ἀλογον τῶν μουσείων τῆς Βοιωτίας. Ταῦτα νεωστὶ ἰδρυθέντα εἰνε τρία, τὸ ἐν Θήβαις, τὸ ἐν Θεσπιαῖς καὶ τὸ ἐν Τανάγρα, ἔσης δ' ἁξίας πάντα. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀρχαιοτήτων τῶν μουσείων τούτων ἐπισυνῆψε καὶ 1150 ἐπιγραφὰς ὧν 706 ἀνεκδοτοί, συνέταξε δὲ καὶ χάρτην τῆς νεκροπόλεως τῆς Τανάγρας ἐν ἣ εὐρίσκονται τὰ εὖμορφα ἐκεῖνα καὶ χαρίεντα ἀγαλματικά τὰ κοσμοῦντα πᾶσαν συλλογὴν ἀρχαιοτήτων.

Ὁ κ. Ποττιέ τέλος κατέγεινε περὶ τὰ χορηγικὰ μνημεῖα, ἰδίως δὲ περὶ τὴν μελέτην τοῦ Λυσικρατείου μνημείου, οὗ συμπλήρωσιν τελείαν ὑπέβαλε τῇ βοηθείᾳ καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Λοβιό (Luviot). Πλὴν τούτου δ' ἀπέστειλε καὶ κατ'ἀλογον τῶν χαλκίνων ἀντικειμένων τοῦ ἐν Βαρδακείῳ μουσείου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Τοιαῦτα τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν τῆς Γαλλικῆς σχολῆς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Ὁ κ. Λαβουλαί δικαίως μέγα μέρος τῶν ἐπαίνων ἀποδίδει εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς σχολῆς κ. Δουμών (Dumont), λυπεῖται δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς ὅτι οἰκογενειακοὶ λόγοι ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ καταλίπῃ τὰς Ἀθήνας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρία τῆς 1 Ἰανουαρίου.

Ὁ κ. Καϊλερ (Köhler), περὶ ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων χορηγῶν.

Ὁ αὐτός, περὶ νεωστὶ εὑρεθεισῶν ἀττικῶν ἐπιγραφῶν.

Ὁ κ. Ὄβεργ (Oberg), ἐπιδεικνύει χρυσὰ τινὰ ἀρχαῖα κοσμήματα.

Ὁ κ. Καϊρτε (Körte) ἐπιδεικνύει σειράν τινά κυπριακῶν ἀρχαιοτήτων ἐξ ἀθηναϊκῆς συλλογῆς.

Ὁ κ. Λόλλιγκ (Lolling), περὶ τῆς θέσεως καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς πόλεως Ἀταρνέως.

Συνεδρία τῆς 18 Ἰανουαρίου.

Ὁ κ. Καϊλερ, περὶ ἀθηναϊκῶν εὐθυνῶν τῶν ταμιῶν ἐκ τοῦ δ' αἰῶνος.

Ὁ κ. Καϊρτε, περὶ ἀγγείων ἐξ Αἰγίνης ἐχόντων σχῆμα σφίγγος ἢ σειρήνος.

Ὁ κ. Λόλλιγκ, περὶ τῆς θέσεως τῶν Καρυῶν καὶ τοῦ Οἰνοῦντος.

ΕΙΔΗΞΕΙΣ

Ἐνδον τοῦ Θησαύτου, ὅπου πρὶν ἦσαν ἐστοιχασμένα ἐπ' ἀλλήλα καὶ ἐν ἀταξίᾳ διάφορα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ὑπῆρχε καὶ στήλη τις ἐπιτυμβία, ἣτις ἔμενεν ἐκεῖ που ἐν τινὶ γωνίᾳ ὅλως ἀπαρκτηρήτος, καὶ οὐδ' ὅλως ἐφελκύουσα τὴν περιεργίαν ἢ τὴν προσοχὴν καὶ τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μουσεῖον. Ἐσχάτως ὁμως, ὅτε πολλάκι τῶν ἐν τῷ ναῷ ἐκείνων εὐρισκομένων ἀρχαιοτήτων μετεκομίσθησαν εἰς τὸ νέον ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος στήλη ἐστήθη ἐν ἀπόπτῳ τόπῳ καὶ ἀρκούντως φωτιζομένῳ, παρετηρήθη ὑπὸ τινος ὅτι ἐπὶ τῆς λαίης ἐκείνης ἐπιφανείας ὑπῆρχον ἔχνη δυσδιάκριτα γραφῆς τινος. Ἐκτοτε ἡ περιεργία ἐκινήθη καὶ ἠρευνήθη κάλλιον ὁ λίθος, ἀλλ' ἄλλοι μὲν ἰσχυρίζοντο ὅτι ὑπάρχει ὁ λίθος γεγραμμένος, ἕτεροι δ' ἠρνοῦντο τοῦτο. Ἐν τούτοις οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὑπάρχει, ὅτι ὁ λίθος οὗτος περιέχει δύο γραφὰς κάλλιστα διακρινομένας ἅμα ριφθῆ ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον ὕδωρ. Ἡ ἐπιτυμβία στήλη εἶνε ἴση τῇ τοῦ Ἀριστίωνος καὶ εἶνε παρ' αὐτὴν ἐστημένη, στερεῖται δὲ ἐντελῶς οἰουδῆποτε γλυπτικοῦ κόσμου. Εἰς τὸ κατώτατον μέρος αὐτῆς φαίνεται εὐκρινῶς καὶ ἄνευ τῆς ἐπιχύσεως ὕδατος ἵππευς ἐλαύνων ἀπὸ ρυτῆρος. Ὁ ἵππος εἶνε κάλλιστα σχεδιασμένος, καὶ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ, κυρτούμενος πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἔχει θέσιν φυσικὴν, καὶ οἷαν λαμβάνουσιν οἱ ἀριστοὶ τῶν ἵππέων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ὁ χρωματισμὸς φαίνεται ἀπλοῦς, ἐλλείπει δ' ὀλοτελῶς οἰαδῆποτε φωτασκίσεις. Καὶ τοιαύτη μὲν εἶνε ἡ μικρὰ αὕτη γραφὴ ἡ κατέχουσα τὸ κατώτατον τῆς στήλης μέρος. Ὀλόκληρον δὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἱκανῶς μεγάλης ταύτης στήλης καλύπτει ἑτέρα γραφὴ, παριστῶσα ἐν καταγραφῇ ἄνδρα φυσικοῦ μεγέθους ποδῆρη χιτῶνα ἀναδεύλημένον, καὶ βαστάζοντα διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ἀγγεῖον, τοῦ σχήματος τῶν κανθάρων, δι' οὗ σπένδει, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς, ἣν ὑψώνει μέχρι τοῦ προσώπου, κλάδους μυρσίνης ἢ ἐλαίας. Οἱ βραχίονες τοῦ παριστωμένου εἰσὶ γυμνοί, αἱ πτυχαὶ τοῦ ἱματίου κατέρχονται διὰ παραλλήλων γραμμῶν ὥς φαίνονται εἰς τὰ διασωθέντα γλυπτικὰ ἔργα τοῦ αἰγανιτικοῦ ἐργαστηρίου, καὶ καταλήγουσιν ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν σπειροειδῆ τρόπον. Ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνω-

τέρω γραφῆς εἶναι ἀρχαῖος καὶ κατὰ πάντα ὅμοιος τῷ ῥυθμῷ τοῦ γνωστοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ἀριστίωνος· καὶ αὕτη δὲ ἡ στάσις τοῦ εἰκονιζομένου, ἣτις ἦτο συνηθεστάτη κατὰ τὴν νηπιότητα τῆς τέχνης, εἶνε παρεμφερὲς τῆς τοῦ ἀναγλύφου.

Εἶνε δὲ λίαν δυσδιάκριτος καὶ ἀπαιτεῖται ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς ὅπως ἐννοήσῃ τὸ παριστώμενον ἀντικείμενον, διότι μόνον ἔχνη χρωμάτων μένουσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀληθῆ χρώματα. Ἰδίως τὸ διάγραμμα ὁλόκληρον καθίσταται δηλον ἐκ λευκῆς τινος γραμμῆς, ἣτις εἶναι ὁ λίθος αὐτὸς ἀπὸ ἀλλαγμένου τοῦ πρώην χρώματος. Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη ὡς ὑποθέτομεν. Τὸ χρῶμα τῆς λεπτῆς γραμμῆς, δι' ἧς ὁ ζωγράφος ἐσχεδίασε τὸ διάγραμμα τῆς εἰκόνος τοῦ ἐξηλείφθη καθ' ὁλοκληρίαν ἕνεκα τῆς ἰδιαίτερης φύσεως τοῦ χρώματος, καὶ ἔμεινε γυμνὸς ὁ λίθος· οὕτως διευτυπώθη ἡ λευκὴ γραμμὴ ἣν βλέπομεν καὶ ἣτις καθίσταται ἔτι μᾶλλον κατὰδηλος ἐκ τῶν ἐν τῇ λοιπῇ ἐπιφανείᾳ τηρηθέντων ὅπωςδῆποτε λοιπῶν τῆς γραφῆς χρωμάτων. Ἡ στήλη περὶ ἧς λαλοῦμεν, στηρίζεται ἐπὶ βύσσου τετραγώνου μέλανος λίθου, ἐν ᾗ ὑπάρχει χαραγμένη ἡ ἐπομένη σύντομος ἐπιγραφή.

ΛΥΣΕΑΙ ΕΝΘΑΔΕ ΣΗΜΑ ΠΑΤΗΡ ΣΕΜΩΝ ΕΠΕΘΗΚΕΝ.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἄρα ὁ Λυσέας οὗτος ἦν ὁ ἵππευς ὁ νικήσας ἐν τινι ἵπποδρομικῷ ἀγῶνι, καὶ εἰς οὗ τὴν μνήμην ὁ πατὴρ ἀνήγειρε τὴν στήλην ταύτην, ἣν ἐκόσμησε καὶ διὰ γραφῶν. Καλὸν θεωροῦμεν ν' ἀντιγραφῇ ὑπὸ τινος ἐπιτηδείου ζωγράφου ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γραφή, πρὶν ἢ τέλειον ἐξαλειφθῶσι καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς ἔχνη. Τὸ ἔργον καθίσταται μὲν δυσχερὲς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδύνατον εἰς ἱκανὸν καλλιτέχνην.

Ταῦτα κατὰ τὴν *Παλιγγενεσίαν* τῆς 19 Ἰανουαρίου 1879.

— Περὶ τοῦ ἐν τῷ δήμῳ Κλειτορίᾳ τῶν Καλαβρύτων ἀνευρεθέντος ἀγάλματος περὶ οὗ ἐγράφη ἐν ταῖς ἀρχαιολογικαῖς εἰδήσεσι τοῦ IB' τεύχους τοῦ B' ἔτους τοῦ *Παρθασσοῦ* (σελ. 973), ὁ *Φορολογούμενος* τῶν Πατρῶν κατεχώρισεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1879 τὴν ἐπομένην ἔκθεσιν ἀνδρὸς εἰδήμονος ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἀγάλματος. «Τὸ ἀγαλμα παρίστησιν ἄνδρα, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εὐρισκόμενον, καὶ κεῖται ἐπὶ πλάκῳ μαρμάρου πεντελησίου ἐκτάδην. Ἡ κεφαλὴ φαίνεται ὅτι εἶναι οὕτως πεπλασμένη, ὡς νὰ ᾔθελεν ὁ τεχνίτης ν' ἀπεικονίσῃ τὴν τελευταίαν τοῦ βίου στιγμὴν. Κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ἕως νήδυμον ὕπνον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς, ἐκφραζούσης λύπην καὶ οἶονεὶ διαμαρτυρίαν ἐπὶ τῷ προώρῳ θανάτῳ τοῦ ἀνδρός. Οἱ δάκτυλοί εἰσι φυσικώτατα ἐξεργασμένοι, ὁ ἀντίχειρ ὅμως τῆς δεξιᾶς χειρὸς εἶναι τεθλασμένος καὶ ἐν μέρει ἐφθαρμένος, ἢ ἀριστερὰ χεὶρ κατὰ τὸν ἀγκῶνα διευθύνεται πρὸς μεσημβρίαν, κρατοῦσα δόρυ καὶ ἀσπίδα κυκλοτερῆ. Οἱ πόδες φαίνονται ἀπὸ τῶν γονάτων γυμνοί, δεικνύοντες τέχνην

λεπτὴν καὶ μαρτυροῦντες τὴν σπουδαιότητα τοῦ καλλιτέχνου. Πρὸς αὐτοὺς δὲ ὑπάρχει ἡ περιεφραλαία. Ὁ δεξιὸς μαστός ἐστὶ γυμνός, ὁ δὲ ἀριστερός καλύπτεται ὑπὸ χλαμύδος. Ἐκ τῆς ἀρίστης ἐργασίας τοῦ ἀγάλματος εἰκάζεται ὁ παρατηρητὴς ὅτι ἀνήκει εἰς ἐποχὴν κατ' ἣν ἡ τέχνη ἤκμαζε.

Ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πλάκῃς ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐφθαρμένη ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου ἐπιγραφὴ: **ΑΝΤΙ**, ἔπονται δὲ γράμματα μὴ δυνάμενα νὰ ἀναγνωσθῶσι.

Ἡ Ἀριστερόθεν τῷ ἀνίστοντι εἰς Καρνέσιον σώζονται ἡμιτελεῖς στήλαι ἀρχαίων νομῶν, περὶ ὧν λέγει τὰ ἐξῆς ὁ Παυσανίας (Ἀρκιδ. 21. 2): Τῇ δὲ Κλειτορίῳ πόλει τὸ μὲν ὄνομα ἀπὸ τοῦ παιδὸς ἐτέθη τοῦ Ἀζάνος, οἰκεῖται δ' ἐν ὁμαλῷ, κύκλῳ δὲ ὅρη περιέχοντά ἐστιν οὐ μέγαν. Κλειτορίῳ δ' ἱερὰ τὰ ἐπιφανέστατα Δῆμητρος, τὸ δὲ Ἀσκληπιοῦ, τρίτον δὲ ἐστὶν Εἰλειθυίας Κλειτορίῳ δὲ καὶ Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων, ἐστὶν ἱερὸν ὅσον τέσσαρες ἀπέχον στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἀγάλματά ἐστιν αὐτοῖς χαλκῆ. Πεποιήται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους κορυφῆς σταδίαις τριάκοντα ἀπωτέρω τῆς πόλεως ναὸς καὶ ἀγάλματ' Ἀθηνᾶς Κυρίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τὸν λήξαντα μῆνα δύο ἐγένοντο συνεδρεῖαι, τρία δ' ἀναγνώματα τάδε: Κ. Παπαρρηγοπούλου ἐπιτίμου μέλους περὶ τῆς εὑρέσεως νέου Κωνσταντίνου αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Κ. Α. Παλαιολόγου ἀντεπιπτόντος ἐν Ὁδησσῷ μέλους ὁ Ῥώσος ποιητὴς Πούσκιν ἐξεταζόμενος ὡς φιλέλληρ.

Θ. Βενιζέλου ἐπιτίμου μέλους ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων.

Τὰ δημόσια μαθήματα ἐξηκολούθησαν τακτικῶς, ἐπεράτωσε δὲ τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων του περὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ὁ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρος, ἤρξαντο δὲ τῶν ἑαυτῶν μαθημάτων ὁ μὲν κ. Α. Φραγκοσίλης περὶ τῆς νεωτέρας ἰταλικῆς φιλολογίας, ὁ δὲ κ. Ἑμμ. Δραγούμης περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς μετεωρολογίας.

Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου ἤρξατο ἀποστέλλον τὰ προσκλητήρια διὰ τὸ συνέδριον τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικῶν Συλλόγων, ὅπερ τῇ προσκλήσει τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου θὰ συγκροτηθῇ ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαρτίου (Ἴδε Παρνασσοῦ Β, 975). Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα τὴν ἐναρξιν τῶν συνεδριῶν θὰ κηρύξῃ τὸ προεδρεῖον τοῦ Παρνασσοῦ, μεθ' ὃ τὸ συνέδριον ἐκλέξαν τὸ ὀριστικὸν αὐτοῦ προεδρεῖον θὰ προβῇ εἰς τὰς συζητήσεις καὶ